

Arrest

nr. 302 993 van 11 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 december 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 december 2021 om internationale bescherming. Op 27 juni 2023 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 juni 2023 aan verzoekers toenmalige voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, een Pasthoun van origine te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Abdulkhail in het district Kuzkunar (Khewa), provincie Nangarhar.

In Afghanistan ging je naar een madrassa. Ongeveer een maand voor jouw vertrek kwamen de taliban een eerste maal langs in de madrassa. De taliban trachtten jou te overtuigen om met hen samen te gaan werken en jihad te doen. Daarna vertrokken de taliban opnieuw. Je nam dit niet serieus en ging verder naar de madrassa. Twee of drie weken later kwamen de taliban een tweede keer langs. Ze herhaalden dat ze op zoek waren naar personen om met hen samen te werken en doelden deze keer specifiek op jongeren van jouw leeftijd, zonder hierbij concrete namen te noemen. Je vertelde dit alles aan jouw vader, die niet meer toestond dat je verder naar de madrassa zou gaan. Drie of vier dagen later ontving je een dreigbrief van de taliban. De taliban eisten dat je hen zou vervoegen. Indien je niet zou ingaan op hun aanbod, zouden ze jou doden. Je bleef nog een aantal dagen thuis, totdat op een nacht de taliban bij jou thuis kwamen. Je kon op dat moment vluchten en snelde naar jouw paternale oom J(...) K(...), die jou doorstuurde naar zijn vriend S(...). In die periode viel de taliban het huis binnen en waren ze op zoek naar jou. Na de inval besloot jouw oom om jou uit Afghanistan te sturen.

Je verliet Afghanistan op 2 augustus 2021. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk reisde je naar België, waar je op 2 december 2021 aankwam na een reis van ongeveer vier maanden. Op 7 december 2021 diende je jouw verzoek om internationale bescherming in.

Na jouw vertrek verblijft jouw familie niet meer in jouw dorp en verhuizen ze regelmatig omdat ze schrik hebben.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te zullen worden door de taliban. Vervolgens stel je ook in België jouw toekomst te willen uitbouwen en in Afghanistan geen enkele toekomst te hebben.

Ter staving van jouw verzoek leg je de volgende originele documenten neer: jouw taskara, een attest van de madrassa te Afghanistan, de dreigbrief van de taliban die je ontving. Tevens leg je ook de volgende kopieën neer: een verklaring van de school te België en enkele Belgische medische documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en jouw voogd, die in de mogelijkheid verkeerden om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren en werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, alsook met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient hierbij te worden aangestipt dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw verklaringen door de taliban te zijn gerekruteerd in de madrassa, samen met vier andere vrienden van jouw leeftijd. Jouw verklaringen aangaande jouw rekrutering door de taliban overstijgen namelijk de oppervlakkigheid niet. Je blijft immers op de vlakte wanneer jou gevraagd wordt naar hetgeen de taliban vertelden toen ze langskwamen in de madrassa en herhaalt meermaals dat de taliban vroegen om hen te vervoegen om jihad te doen tegen de Amerikanen of de ongelovigen, je hierdoor naar de hemel zou gaan, je zonden vergeven zouden worden en ze hierbij preekten uit de Koran (CGVS, p. 9, p. 10, p. 11, p. 12). Vervolgens

gevraagd wat de taliban tijdens het eerste bezoek zeiden, herhaal je bovenstaande zaken (CGVS, p. 10). Gepeild wat ze de eerste keer concreet over de jihad zeiden, antwoord je dat het duidelijk is dat ze je zullen voorbereiden op een zelfmoordaanslag indien de taliban jou wensten mee te nemen voor de jihad (CGVS, p. 11). Ook wanneer jou gevraagd werd naar hetgeen je voor de taliban zou moeten doen, verwijst je wederom naar de jihad en dat je naar de hemel zou gaan indien je aan deze jihad zou deelnemen (CGVS, p. 11). Gepolst naar het tweede bezoek van de taliban in de madrassa, herhaal je andermaal dat de taliban vroegen om de jihad te doen met hen, doch was dit gesprek serieuzer en verwezen ze hierbij naar enkele jongeren van een bepaalde leeftijd, waaronder jij (CGVS, p. 11). Gepeild naar wie ze toen concreet refereerden, antwoord je vaagweg dat de ouderen moesten deelnemen aan de jihad, hiermee doelend op alle jongeren met een leeftijd tussen 14,5 en 16,5 jaar oud (CGVS, p. 11, p. 12). Frappant is hierbij echter dat de taliban geen concrete namen zouden hebben genoemd, maar dat jij en jouw vrienden zich hierbij aangeduid voelden, puur omwille van jullie leeftijd (CGVS, p. 11, p. 12). Uit dergelijke vage en oppervlakkige antwoorden spreekt dan ook weinig overtuigingskracht. Indien je werkelijk tweemaal door de taliban verzocht werd om hun rangen te versterken en zij jou trachtten te overtuigen mag verwacht worden dat je hun pogingen om jou in te lijven op uitgebreidere wijze zou kunnen toelichten in de plaats van jouw zeer rudimentaire bewoordingen.

Wat betreft jouw verklaringen dat de taliban jou en enkele andere jongeren in de madrassa hebben aangeduid om hen te vervoegen, zonder hierbij de concrete namen te noemen van jou en jouw vier vrienden, louter refereerden naar jullie leeftijd of de oudere jongens achteraan in de klas en jullie hierbij niet zelf de keuze hadden om al dan niet in te gaan op de eis van de taliban (CGVS, p. 11, p. 12), dient te worden onderstreept dat deze voorstelling van de feiten niet strookt met de beschikbare informatie wat betreft rekrutering door de taliban. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt namelijk dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dat de taliban jou en jouw vier vrienden zouden willen rekruteren louter omwille van jullie leeftijd – je geeft immers geen andere reden op voor jouw rekrutering (CGVS, p. 10, p. 11, p. 12) – overtuigt dan ook geenszins in het licht van de objectieve informatie. Wat betreft de opmerking van jouw advocate dat er mogelijks een verband kan bestaan tussen de taliban en de leiders van de madrassa gelet op haar betoog dat de leiders van de madrassa toestemming dienen te geven alvorens de taliban over de jihad kunnen spreken (CGVS, p. 18), dient te worden aangestipt dat deze connecties geenszins geconcretiseerd werden. Je stelt immers niet te weten op welke manier de leiders van de madrassa verbonden zouden kunnen zijn met de taliban (CGVS, p. 18). Je verwijst weliswaar naar de broer van qari A(...) G(...) A(...) die werd gearresteerd door de overheid omwille van beschuldigingen van eventuele connecties met Daesh, doch blijkt hieruit geenszins enige banden met de taliban (CGVS, p. 18). Daarenboven kan je geen verdere informatie verschaffen over qari A(...) G(...) A(...), uitgezonderd het feit dat hij de directeur van de madrassa was (CGVS, p. 18). Evenmin weet je tot welke stam hij behoorde (CGVS, p. 19), waardoor uit niets enige connectie tussen de qari van de madrassa en de taliban blijkt. Uit jouw verklaringen blijkt dan ook niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.

Voorts dient te worden onderstreept dat je geen enkel begin van informatie kan verschaffen over de overige vier jongeren, die samen met jou werden aangewezen door de taliban in de madrassa. Je weet immers niet wat er met K(...), A(...), K(...) of N(...) A(...) is gebeurd (CGVS, p. 12, p. 13). Zo kan je niet duiden welke plannen jouw vier vrienden hadden na het tweede bezoek van de taliban aan de madrassa (CGVS, p. 13). Evenmin weet je te zeggen of jouw vrienden eveneens een dreigbrief ontvingen, noch of de taliban ook een bezoek brachten aan hun huizen (CGVS, p. 13, p. 15). Dat je hen niet meer gezien hebt nadat de taliban jullie hebben aangeduid in de madrassa (CGVS, p. 13), is geen vergoelijking voor het uitblijven van enige informatie. Er kan begrip worden opgebracht voor jouw jeugdige leeftijd, doch blijft

ook jouw familie geen verdere informatie te hebben. Dat jouw familie jouw vier vrienden niet kende of ze in een ander dorp woonden (CGVS, p. 13, p. 15), telt niet als rechtvaardiging. Verwacht kan worden dat jij of jouw familie zich zouden informeren naar het lot van jouw vier vrienden, ten einde het risico op vervolging verder te kunnen inschatten. Het is dan ook opmerkelijk dat je geen informatie kan verschaffen over het wedervaren van jouw vier vrienden. Evenmin kan je enig voorbeeld geven of andere jongeren die naar de madrassa van jouw dorp of de grote moskee van het district gingen, al dan niet werden aangesproken door de taliban om hun rangen te vervoegen (CGVS, p. 15). Jouw gebrekkige kennis over het lot van jouw vrienden, ondergraaft de waarachtigheid van jullie rekrutering. Je bent er aldus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat jongeren in de madrassa werden gerekruteerd om samen met de taliban de jihad te voeren. Hierdoor kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan jouw beweringen bij terugkeer te zullen worden gedood door de taliban omwille van deze geweigerde rekrutering.

Dat de door jou geschetste vervolgingsfeiten elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt voorts nog uit de vaststelling dat je incoherente verklaringen aflegt over de gebeurtenissen in de nasleep van de bezoeken van de taliban aan de madrassa, waarbij ze jou trachtten te rekruteren. Zo verklaar je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS dat je naar jouw paternale oom J(...) K(...) vluchtte nadat de taliban aan de deur van jouw huis stond (CGVS, p. 9, p. 13, p. 14, p. 15). Dit stemt echter niet overeen met jouw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daar verklaar je immers dat jouw vader jou meteen na het lezen van de dreigbrief naar jouw oom stuurde, die jou doorstuurde naar diens vriend S(...) en dat de taliban in tussentijd jouw woning binnenvielen (vragenlijst CGVS, d.d. 29/08/2022, vraag 3.5). Bovenstaande tegenstrijdigheid voorgelegd, ontken je jouw eerdere verklaringen op de DVZ (CGVS, p. 15). Je voegt er aan toe jouw problemen op dezelfde manier met jouw voogd en jouw advocaat te hebben besproken, zoals je ze ook schetste tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 15, p. 19). Het doet dan ook verwonderen dat je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dit niet uitklaarde. Je stelde immers dat alles correct genoteerd werd wat betreft jouw interview op de DVZ (CGVS, p. 3). Jij en jouw voogd lieten na om enige opmerkingen hierover aan te brengen (CGVS, p. 3), waardoor verwacht kan worden dat er zich geen tegenstrijdigheden meer zouden voordoen. Dat alles vlug moet gaan op de DVZ, dat vergissingen mogelijk zijn en dit slechts een klein verschil betreft, zoals jouw advocate poneert (CGVS, p. 18), kan evenmin worden gevolgd. Dit is een blote bewering, die jouw advocate geenszins hard kan maken. Daarenboven kan er niet voorbijgegaan worden aan de vaststelling dat je een verschillend verloop van de feiten schetst doorheen jouw asielprocedure, hetgeen jouw asielmotieven op losse schroeven plaatst. Bovenstaande vaststellingen ondergraaft dan ook de waarachtigheid van jouw vervolgingsfeiten.

Wat betreft de dreigbrief die je ontving van de taliban en het bezoek van de taliban aan jouw huis, dient te worden aangestipt dat je nauwelijks enige notie hebt van deze twee gebeurtenissen, noch dat je amper inspanning hebt geleverd om de inhoud van de dreigbrief te trachten te achterhalen, hetgeen de geloofwaardigheid van de door jou geschetste feiten verder ondermijnt. Daar waar je verklaart dat jouw vader jou in Afghanistan meedeelde wat er in de brief stond, stel je ondertussen vergeten te zijn wat er in de brief stond omdat het enige tijd geleden is (CGVS, p. 8, p. 13). Er kan begrip worden opgebracht voor jouw jeugdige leeftijd, doch blijkt je sinds jouw aankomst in België geen inspanningen te hebben geleverd om te weten wat er in de brief vermeld staat (CGVS, p. 8). Dat je niemand vertrouwt in België, is geen vergoelijking voor jouw gebrekkige kennis, daar verwacht kan worden dat je dit andermaal navraagt bij jouw familie, gelet op de vaststelling dat jullie nog contact onderhouden (CGVS, p. 5, p. 6, p. 8). Ook over het bezoek van de taliban aan jouw huis kan je amper informatie verschaffen. Je stelt immers niet te weten wat ze hebben gezegd tegen jouw vader omdat je ontsnapt was, noch kan je duiden hoeveel personen er aan het huis stonden (CGVS, p. 14). Evenmin verkreeg je toen meer informatie in de twee dagen daaropvolgend dat je nog in Afghanistan was (CGVS, p. 14). Jouw gebrekkige kennis over deze twee feiten, roept verder de nodige vragen op. Dat je in Afghanistan wel kennis had van de inhoud van deze brief omdat jouw vader jou erover vertelde en je extra informatie zal proberen verzamelen bij jouw familie over zowel de brief als het bezoek van de taliban, maar dat je nog niet de mogelijkheid hebt gehad tot nu toe, zoals jouw advocate opmerkt (CGVS, p. 18), kan evenmin worden gevolgd, daar reeds werd gewezen op jouw gebrekkige inspanningen om de inhoud andermaal te weten te komen. Het is opmerkelijk dat je amper inspanningen hebt geleverd om de inhoud van de brief te achterhalen, noch amper kennis hebt over het bezoek van de taliban aan jouw huis. Deze gebeurtenissen zijn immers rechtstreeks verbonden aan jouw asielmotieven, waardoor kan – ondanks jouw jeugdige leeftijd – worden verwacht dat je enige basiskennis bezit over bovenstaande feiten. Dat je hiertoe niet in slaagt, ondermijnt het geloof in jouw vermeende vrees.

Voorts kan hier verder nog gewezen worden op de passieve houding van jou en jouw familie. Je verklaart het eerste bezoek van de taliban in de madrassa niet serieus te hebben genomen en het bezoek van de

taliban als iets heel gewoon te hebben gezien (CGVS, p. 11). Verder lichtte jouw vader de oudere van de regio niet in nadat de taliban een tweede maal in de madrassa verschenen en jou aanduiden om met hen samen te werken (CGVS, p. 13). Hoewel jouw vader niet meer toeliet dat je nog verder naar de madrassa ging, ondernam hij geen andere voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 13). Evenmin meldde jouw vader het bestaan van de dreigbrief aan iemand, noch ondernam hij andere voorzorgsmaatregelen in de periode na de ontvangst van deze brief (CGVS, p. 13, p. 14). Dat jouw vader niemand inlichtte, omdat de zaak anders uitvergroot zou worden, kan niet worden gevolgd (CGVS, p. 13, p. 14). De passieve houding van jou en jouw familie staat dan ook in schril contrast met de vaststelling dat jouw paternale oom in staat was om jou twee dagen na het bezoek van de taliban Afghanistan te doen ontvluchten (CGVS, p. 14). Bovenstaande vaststellingen plaatsen de geloofwaardigheid van de door jou geschetste feiten verder op de helling.

Tot slot is het frappant dat je nauwelijks enige notie hebt van de talibanleiders die in jouw regio actief waren. Gepeild naar jouw kennis over talibanleiders in jouw regio, moet je aanvankelijk het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6). Nogmaals gepolst of je nooit enige naam hebt gehoord, kan je vervolgens wel de naam van qari I(...) geven omdat je hoorde dat hij gearresteerd werd toen hij bommen bij de bruggen aan het plaatsen was in de periode van de verkiezingen (CGVS, p. 6). Wat er met qari I(...) verder gebeurde of wat hij deed voor de taliban, uitgezonderd propaganda maken, weet je niet te zeggen (CGVS, p. 6, p. 7). Andere namen dan deze van qari I(...) kan je echter niet weergeven (CGVS, p. 7). Indien de taliban daadwerkelijk van jou en jouw vier vrienden eisten dat jullie zich bij hen aansloten, hetgeen uiteindelijk tot jouw vertrek uit Afghanistan heeft geleid, kan worden verwacht dat jij of jouw familie jullie over deze strijders geïnformeerd zouden hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maak je dan ook niet aannemelijk vervolging te moeten vrezen omdat je in de madrassa bent aangesproken door de taliban. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan jouw bewering dat jouw familie regelmatig verhuist en je aldus niet op de hoogte bent van hun huidige verblijfplaats (CGVS, p. 5, p. 6). Daarenboven had je na jouw vertrek nog contact met jouw familie, waardoor kan worden verwacht dat je enige informatie over hun verblijfplaats zou kunnen verschaffen, hetgeen waartoe je in gebreke blijft (CGVS, p. 5, p. 6). Je slaagt er geenszins in te overtuigen dat jouw familie regelmatig dient te verhuizen naar aanleiding van de door jou geschetste vervolgingsfeiten.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door jou aangehaalde asielrelaas, waarop je jouw asielmotieven steunt. Je bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève.

Wat betreft jouw verklaringen dat je in België jouw toekomst wenst uit te bouwen (CGVS, p. 9, p. 15), dient vooreerst gewezen te worden op de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) waaruit niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij

met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft jouw verklaringen dat je een toekomst wenst uit te bouwen in België, stel je in België onafhankelijk te zijn en veel dingen te kunnen doen of een vrij leven te kunnen hebben (CGVS, p. 15). Je doelt hiermee op het feit dat je een relatie kan aangaan met zowel een jongen of een meisje, je naar muziek kan luisteren of kan dansen, je zelf kan beslissen of je al dan niet deelneemt aan de ramadan of het gebed en je jouw baard kan scheren of een jeans kan dragen, hetgeen onmogelijk is in Afghanistan (CGVS, p. 15, p. 16). Concreter ingegaan op bovenstaande zaken, stel je echter op dit moment geen relatie te hebben en in de toekomst een relatie te willen aangaan met een meisje (CGVS, p. 16, p. 19). Tevens geef je aan nog te zullen nadenken en te zien na verloop van tijd of je al dan niet verder wenst deel te nemen aan de vasten of het gebed of welke keuzes je concreet wenst te maken (CGVS, p. 16), waardoor uit niets blijkt dat je niet meer zou beantwoorden aan of jou niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan heersende normen en waarden. Er dient hierover te worden opgemerkt dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en je toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. De door jou aangehaalde algemeenheden kunnen dan ook niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden.

Daar waar jouw voogd verwijst naar het beroep dat je in de toekomst wenst uit te oefenen, hiermee doelend op het feit dat je een kleermaker wenst te worden (CGVS, p. 17), dient te worden opgemerkt dat je deze stelling niet aannemelijk weet te maken. Je stelt weliswaar van in Afghanistan reeds deze wens te hebben gehad, doch blijkt je tot op heden hiertoe geen stappen te hebben ondernomen (CGVS, p. 17). Je verklaart immers amper vrije tijd te hebben en in de zomervakantie ervaring te willen opdoen in dit vakgebied, doch heb je op het moment van het persoonlijk onderhoud nog geen concrete stappen hiertoe te hebben ondernomen of heeft jouw voogd geen concreet voorstel voor jou gevonden (CGVS, p. 17). Voorts stel je dat ook in Afghanistan de mogelijkheid bestaat om kleermaker te worden, doch niet voor vrouwen. Hierover stel je vaagweg dat het niet fijn is en dat het jouw interesse is om zowel voor mannen als vrouwen kledij te maken (CGVS, p. 17). Hieruit blijkt dan ook op geen enkele manier dat jouw wens om kleermaker te worden dermate deel uitmaakt van jouw identiteit dat het niet uitvoeren van dergelijke activiteiten gelijkgesteld kan worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze redenering wordt versterkt doordat dient te worden geconstateerd dat je dit motief vreemd genoeg niet aanhaalde wanneer werd gevraagd naar jouw vrees bij terugkeer naar Afghanistan, noch wanneer gepeild werd naar jouw toekomst in België en het feit dat je

hier een vrij leven kan leiden, waarbij je louter enkele algemeenheden benoemde (CGVS, p. 15, p. 16). Het is pas als jouw voogd hiernaar verwijst dat je deze toevoegingen aanbrengt (CGVS, p. 17). Je hebt dan ook geenszins aangetoond dat je dermate verwesterd bent dat je zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Dat je je in geval van terugkeer in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uit. Uit niets blijkt dat je in Afghanistan geen kleermaker zou kunnen worden indien je dit wenst.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, gelet op jouw verklaringen op 2 augustus 2021 te zijn vertrokken (CGVS, p. 7), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ging je in Afghanistan naar een madrassa gedurende drieënhalf jaar en heb je na jouw vertrek nog contact gehad met jouw familie (CGVS, p. 5; vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Voorts blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan niet dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Met betrekking tot de verklaring van de school Notre-Dame de Bertrix, waarin ze jou loven voor jouw attitude en jouw inspanningen om je te integreren, dient te worden opgemerkt dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd jouw eventuele risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien je een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet je jou, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte

methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard

zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De overige door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Jouw taskara zegt enkel iets over jouw identiteit en herkomst. In de kantlijn kan hieraan nog toegevoegd worden dat er twijfels rijzen over de authenticiteit van jouw taskara. Je legde immers incoherente verklaringen af over het bestaan van jouw taskara. Je verklaarde immers op de DVZ dat je nooit een taskara gehad hebt (verklaring DVZ, d.d. 29/08/2022, vraag 26). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS leg je echter een taskara neer, waarover je verklaarde dat je deze reeds lange tijd geleden had aangevraagd en jouw taskara vereist was om toegelaten te worden tot de madrassa (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met jouw eerdere verklaringen, stel je niet geweten te hebben of jouw taskara zich al dan niet thuis bevond (CGVS, p. 8). Hoewel hier begrip voor kan worden opgebracht, is het merkwaardig dat je het bestaan van jouw taskara niet vermeld zou hebben. Dat je aldus geen klaarheid kan scheppen over jouw taskara, doet de nodige vragen oproepen. Het attest van de madrassa bevestigt louter dat je daar lessen volgde, doch dit toont niet aan dat je in de madrassa werd aangeduid om de taliban te vervoegen. Aangaande de dreigbrief werd reeds besloten dat je amper notie hebt van de inhoud van deze brief, waardoor weinig bewijswaarde aan dit document kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Er kan dan ook weinig waarde worden gehecht aan de door jou neergelegde documenten. De medische attesten waaruit blijkt dat je in België medisch begeleid werd, laten niet toe uitspraken te doen over jouw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 24, eerste lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 14, derde lid, d) van het Internationaal Verdrag inzake de Burgerrechten en Politieke Rechten, ondertekend te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: IVBPR) en van "de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur" (verzoeker doelt wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel).

Vooreerst stelt verzoeker de bestreden beslissing te betwisten en voert hij ter staving van zijn vrees om door de taliban te worden gerekruteerd volgende elementen en argumenten aan:

"Verweerster gaat eerst aan verzoeker verwijten dat hij ter oppervlakkig is geweest wanneer hem gevraagd werd wat de taliban precies zeiden toen ze gekomen waren op de madrassa.

Er kan aan verzoeker niet verweten worden dat hij zich niet alle elementen van een speech van twee jaar geleden herinnert. Hij kan grosso modo herhalen wat de Taliban zeiden, maar meer kan hij zich niet herinneren. Iedere persoon geplaatst in dezelfde omstandigheden zou moeilijker precieser kunnen zijn. Bovendien geven de Taliban altijd dezelfde speech, ze herhalen zich constant, dus zoveel meer hebben ze waarschijnlijk niet gezegd.

Verzoeker zal uitleggen dat het de tweede keer serieuzer was, aangezien jongeren van zijn leeftijd aangeduid werden om mee te doen aan de jihad.

Het relaas van verzoeker is des te meer aannemelijk dat hij preciseert dat, bij de aanduiding van de jongeren door de Taliban, er geen namen genoemd werden, maar toch kan verzoeker perfect alle namen citeren. Indien verzoeker niet de waarheid sprak, zou hij gezegd hebben dat de Taliban de namen van de jongeren genoemd hadden of zou hij beweren dat hij de namen van de jongeren niet kende.

(...) (Verslag CGVS, p. 12 op 20)

Verweerster gaat vervolgens aanhalen dat de Taliban zelden beroep doen op geforceerde rekrutering. Toch zal de EEASO aangeven dat:

“(…)”

Er wordt, in tegenstelling tot wat verweerster beweert, meer en meer beroep gedaan op geforceerde rekrutering:

“(…)”

Op de website van Stimson, “2022 Human Rights Reports”, wordt gemeld:

(…)”

Vervolgens, alhoewel verzoeker de exacte banden tussen de leiders van de madrassa en de Taliban niet kent, moet dit argument serieus in acht genomen worden.

Er kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij op 15-jarige leeftijd de banden kent van de leiders van de madrassa met de Taliban, alhoewel deze laatsten heel waarschijnlijk een band hadden met de directeur. De Taliban zijn twee keer naar de madrassa gekomen en de leerkrachten of de directeur hebben tussen hun eerste en tweede bezoek nooit gezegd aan hun leerlingen dat het beter was voor hen om eerder thuis te blijven gelet op het gevaar voor rekrutering of ze hebben hen nooit gezegd dat ze zeker geen jihad moesten doen. Bovendien leefde verzoeker in een regio beheerst door de overheid, waardoor het moeilijker zou moeten zijn voor de Taliban om zich op een madrassa te begeven om jongeren te rekruteren.

De leiders van de madrassa keurden dus waarschijnlijk goed wat de Taliban aan de jongeren zeiden. Verder verwijt verweerster aan verzoeker dat hij onvoldoende info kan geven over zijn vrienden nadat zij ook aangeduid werden door de Taliban.

Het verbaast verzoeker dat verweerster dit argument aanhaalt om de weigering tot de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Verzoeker heeft geen kennis over het lot van zijn vrienden.

Het is in eerste instantie normaal dat hij eerder bekommerd is om zijn eigen lot dan om het lot van zijn vrienden, dus er is niets abnormaals m.b.t. het feit dat verzoeker of zijn familie zich niet per se over hun situatie zal informeren.

Bovendien is het moeilijk om iemand op te zoeken onder het regime van de Taliban en nog moeilijker indien er geen banden zijn tussen de familie van verzoeker en zijn vorige vrienden. De ouders van verzoeker kenden zijn vrienden niet, hetgeen helemaal niet abnormaal is, zeker gelet op het feit dat zij in een ander dorp woonden. Verzoeker had geen nieuws meer van zijn vrienden waardoor het onmogelijk is geworden voor hem om contact met hen op te nemen.

(...) (Verslag CGVS, p. 13 op 20)

(...) (Verslag CGVS, p. 15 op 20)

Moet erop gewezen worden dat verzoeker altijd coherent gebleven is in zijn verhaallijn. Verzoeker werd maar een keer geconfronteerd met een tegenstrijdigheid, doch is er hier enkel sprake van een heel kleine tegenstrijdigheid, nl. over hoe verzoeker precies ontsnapt is wanneer de Taliban bij zijn huis op bezoek zijn gekomen. Deze tegenstrijdigheid met DVZ kan bovendien verantwoord worden.

Zoals dit door de advocaat van verzoeker terecht benadrukt werd tijdens het interview, gaat alles heel vlug, vergissingen zijn mogelijk en het betreft slecht een klein verschil.

(...) (Verslag CGVS, p. 18 op 20)

Verzoeker zal verder benadrukken dat hij dit altijd zo aan iedereen heeft uitgelegd en dat hij geen kennis had van dit verschil op de DVZ of de inhoud van zijn interview op DVZ.

(...) (Verslag CGVS, p. 15 op 20)

(...) (Verslag CGVS, p. 19 op 20)

Indien Uw Raad daar niet van overtuigd zou zijn, dient toch te worden benadrukt dat het gevaar hier reëel is en dat deze tegenstrijdigheid de volledigheid van het verhaal van verzoeker niet in vraag kan stellen. Het belangrijkste is dat in fine verzoeker heeft kunnen ontsnappen en dat hij door de Taliban niet gezien werd. Dat hij alleen ontsnapte of dankzij de hulp van zijn vader of dat de Taliban binnenvielen wanneer verzoeker er nog net was of niet heeft echter geen belang.

Wat betreft de dreigbrief, alhoewel verzoeker de exacte inhoud daarvan niet meer kent, heeft hij ten minste het originele document hier in België meegebracht. Verweerster heeft ook nu toegang tot die dreigbrief. Verzoeker had geen vertrouwen in de mensen in België en zijn dreigbrief is te laat aangekomen, waardoor hij dit met zijn advocaat niet heeft kunnen bespreken en zich over de exacte inhoud daarvan niet heeft kunnen informeren.

(...)

Verweerster verwijt de nalatigheid van verzoeker om zich meer over de dreigbrief te informeren, maar deze nalatigheid kan echter niet de waarachtigheid van het verhaal van verzoeker in vraag stellen. Vervolgens wordt er gewezen op de passieve houding van verzoeker en zijn familieleden. Verweerster vindt het niet logisch dat de vader van verzoeker over de bezoeken op de madrassa met de ouderen van het dorp niet gesproken heeft en dat geen voorzorgsmaatregelen getroffen werden.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat er geen ouderen waren in het dorp van verzoeker. Ze waren blijkbaar niet zo gemakkelijk te vinden gelet op het feit dat ze zich veel verplaatsten.

Bovendien was de vader van verzoeker bang dat de zaak uitgebreid of uitvergroot zou worden, hetgeen een logische vrees uitmaakt, want het zou de taak van de Taliban kunnen vergemakkelijken om het huis van verzoeker (en dus verzoeker) terug te vinden. De Taliban hebben uiteindelijk toch het huis van verzoeker gevonden, maar zijn vader wilde ab initio het risico niet nemen.

(...) (Verslag CGVS, p. 12-13 op 20)

(...) (Verslag CGVS, p. 14 op 20)

Het feit dat deze redenering niet gevolg kan worden volgens verweerster berust op een louter gevoel en is ongegrond.

In tegenstelling tot wat verweerster beweert heeft dhr. A(...) en zijn familieleden wel de nodige voorzorgsmaatregelen genomen om veilig te zijn: zijn familie is verhuisd, verzoeker is thuisgebleven, de vader van verzoeker is zelfs van zijn werk vertrokken.

(...) (Verslag CGVS, p. 14 op 20)

(...) (Verslag CGVS, p. 15 op 20)

Verder benadrukt verweerster dat het onlogisch is dat verzoeker niet wist wie de talibanleiders in zijn regio waren en dat hij andere namen dan die van qari I(...) zou moeten kennen.

Moet eraan herinnerd worden dat, zoals dit door verzoeker gepreciseerd werd, was de regio van dhr. A(...) onder de controle van de overheid.

(...)

De redenering van verweerster kan echter niet gevolgd worden. Verzoeker kan de namen van de talibanleiders moeilijk kennen, zeker op 15-jarige leeftijd en in een regio waar de overheid de macht heeft. Er is ook geen reden waarom verzoeker of zijn familieleden zich spontaan zouden informeren over de talibanleiders. Zijn ouders zijn trouwens onmiddellijk ontvlucht na het vertrek van verzoeker uit Afghanistan en konden zich dus in ieder geval niet informeren.

Uiteindelijk gaat verweerster aanhalen dat verzoeker de locatie van zijn familieleden zou moeten kennen. Hoewel de verhuizingen van zijn familie moeilijk te bewijzen zijn voor verzoeker, heeft hij toch meerdere keren herhaald tijdens zijn interview dat zijn familie constant diende te verhuizen. Hij is heel weinig in contact met zijn familie. De laatste keer dat verzoeker met hen contact opgenomen had, was twee maanden voor het interview en hij kon meedelen waar ze op dat moment woonden, nl. in Behsud. Dat laatste argument van verweerster klopt dus niet.

(...)

(Verslag CGVS, p. 5-6 op 20)."

Verzoeker stelt dat de beoordeling enkel lijkt te berusten op een louter gevoel, waardoor verzoeker van mening is dat artikel 48/6, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden werden, alsmede "de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur".

Vervolgens stelt verzoeker dat omwille van het feit dat hij minderjarig is, "de plicht tot behoorlijk bestuur, voorzorg en zorgvuldigheid" versterkt wordt en verwijst hij naar artikel 24, tweede lid van het Handvest en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Tevens is verzoeker van mening dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat rekening moet worden gehouden met zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen, zijnde vijftien jaar. Verzoeker verwijst naar een niet nader gepreciseerde "praktische gids voor de beoordeling van bewijsmateriaal" van EASO en stelt dat leeftijd een relevante factor is, zowel op het moment van het afleggen van de verklaringen als op het moment van het plaatsvinden van de gebeurtenissen. Verder verwijst verzoeker naar, en citeert hij uit, niet-gevoegde richtlijnen van UNHCR waarin aangedrongen wordt op een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel in het geval van een verzoek om internationale bescherming van een minderjarige.

Verzoeker geeft tevens aan dat hij vreest vervolgd te worden "door het feit dat zijn verwestering door de Taliban waargenomen zal worden". Hij verwijst naar het rapport "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek" van Nansen van oktober 2021 en wijst erop "dat de vervolgingen in de zin van de wet over de vreemdelingen vanuit een prospectieve manier

beoordeeld moeten worden". Onder verwijzing naar diverse landeninformatie gaat hij in op de daden van vervolging waaraan verwesterde (of als dusdanig gepercipieerde) Afghanen kunnen worden blootgesteld bij terugkeer door toedoen van verschillende actoren. Hij betoogt verder dat gepercipieerd en daadwerkelijk verwesterde Afghanen bij terugkeer een risico op vervolging lopen, op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie. Verzoeker verschaft verder een overzicht van rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend op basis van verwestering.

Vervolgens voert verzoeker nog een algemeen betoog over de beperking van de fundamentele vrijheden van het kind in Afghanistan. Hij wijst erop dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan (onder meer) zal worden geconfronteerd met de verplichtingen om passende kleding te dragen, om een baard te laten groeien, om zijn kapsel aan te passen en om zijn godsdienst strikt te belijden, met de beperkingen van de leerinhoud, van de omgang met andere kinderen (vooral meisjes) en van de vrijheid van meningsuiting en met het verbod om naar muziek te luisteren.

Verder stelt verzoeker dat hij sinds eind 2021 in België is, en dat hij op de leeftijd van vijftien jaar aankwam. Verzoeker voert aan dat hij zich *"heel geïntegreerd"* voelt, hij naar school gaat in het Frans, hij Belgische vrienden heeft en dus ook via school vaak geconfronteerd wordt met de westerse cultuur en gewoontes. Verzoeker voert verder aan zich in België vrij te voelen, waaruit volgens hem kan afgeleid worden dat een terugkeer voor hem ondraaglijk zal zijn. Aangaande zijn wens om kleermaker te worden stelt verzoeker dat hij dit in eerste instantie vergeten vermelden is, en dat hij hiertoe nog geen stappen ondernomen heeft omdat hij het Frans nog onvoldoende beheerst. Verder voert verzoeker aan meerdere positieve commentaren van zijn leerkrachten op school bijgebracht te hebben op zijn interview.

Verzoeker betoogt in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend. Hij betoogt onder verwijzing naar de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van augustus 2018 dat de veiligheidssituatie sinds 2014 erg verslechterd is en haalt bronnen van Human Rights Watch, OSAR en Amnesty International aan die stellen dat de verslechterde veiligheidssituatie gevolgen heeft voor de eerbiediging van de grondrechten in Afghanistan. Al deze ontwikkelingen moeten gezien worden in de context van de recente gebeurtenissen in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, aldus verzoeker. Hij betoogt onder verwijzing naar het COI-rapport *"Afghanistan Country focus"* van EASO van januari 2022 dat ondanks de vermindering van het geweld na de machtsovername door de Taliban er nog veel geweldsincidenten plaatsgrijpen door toedoen van andere gewapende groepen en verwijst naar een nota van augustus 2021 van UNHCR waarin werd opgeroepen om geen gedwongen repatriëringen door te voeren, evenals naar het advies van UNHCR van februari 2022 om geen negatieve beslissingen te nemen in beschermingsverzoeken van Afghanen. Verzoeker benadrukt het gebrek aan afdoende en betrouwbare landeninformatie over de situatie in Afghanistan, waarbij hij citeert uit voormeld rapport van EASO van januari 2022 evenals uit het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) dient ofwel zijn standpunt te herzien ofwel een *"Fact Finding Mission"* te organiseren, zo stelt verzoeker. Verzoeker haalt verder verschillende bronnen aan die melding maken van de situatie in verzoekers provincie van herkomst, zijnde Nangarhar.

Verzoeker geeft tot slot aan dat hij ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vreest omwille van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Verzoeker gaat, onder verwijzing naar diverse bronnen, in op de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waarvoor hij de huidige de-facto-autoriteiten verantwoordelijk acht. Hij betoogt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan *"het directe en indirecte gevolg van specifieke acties van specifieke actoren"* is. Verzoeker stelt verder onder verwijzing naar algemene informatie dat zijn streek van herkomst, Nangarhar, sterk aan een humanitaire crisis lijdt. Hij verwijt de adviseur van de commissaris-generaal geen onderzoek te hebben gevoerd naar de humanitaire situatie waarin hij zal terechtkomen in geval van een terugkeer naar zijn streek van herkomst en de door hem aangehaalde elementen, die nochtans heel relevant zijn, te verzwijgen. Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat de humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Volgens verzoeker lijkt de situatie in Afghanistan in vele opzichten op de situatie in Somalië in 2011 en zijn de elementen waarop het EHRM zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd in het arrest *"Sufi en Elmi"* van 28 juni 2011 thans ook in Afghanistan aanwezig. Verzoeker betoogt tot slot dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van

economische crisis of hongersnood voor zover bepaalde actoren daarvoor verantwoordelijk kunnen worden geacht, wat volgens hem het geval is in Afghanistan.

Verzoeker besluit dat zijn minderjarigheid, het risico om gerekruteerd te worden door de taliban, zijn vroegtijdig vertrek uit Afghanistan, zijn leven in België/verwestering en zijn afkomst uit de regio Nangarhar factoren zijn die zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of op zijn minst toekenning van subsidiaire bescherming, rechtvaardigen.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 12 januari 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023 en de COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023 als bijkomende informatiebronnen.

2.2.2. Op 14 januari 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij een ‘schoolbezoekbewijs’ van 2022 – 2023 voegt als document betreffende zijn integratie.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij een verklaring van zijn leerkracht Frans en projecten voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 14, derde lid, d) van het IVBPR en van artikel 24, eerste lid van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid

ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, nu (i) verzoekers verklaringen door de taliban gerekruteerd te zijn de oppervlakkigheid niet overstijgen, (ii) de door verzoeker voorgestelde feiten niet stroken met de beschikbare informatie wat betreft rekrutering door de taliban, (iii) verzoekers gebrekkige kennis over het lot van zijn vier vrienden, die samen met hem door de taliban in de madrassa werden aangewezen, de waarachtigheid van de rekrutering ondergraaft, (iv) verzoeker incoherente verklaringen aflegt over de gebeurtenissen in de nasleep van de bezoeken van de taliban aan de madrassa, (v) verzoeker nauwelijks enige notie heeft van de dreigbrief die hij ontving van de taliban en van het bezoek van de taliban aan zijn huis, (vi) de passieve houding van verzoeker en zijn familie verzoekers geloofwaardigheid verder op de helling zetten, (vii) verzoeker nauwelijks enige notie heeft van de talibanleiders die actief waren in zijn regio en (viii) verzoeker er geenszins in slaagt te overtuigen dat zijn familie regelmatig dient te verhuizen naar aanleiding van de door hem geschetste vervolgingsfeiten, omdat (B) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en verzoeker in gebreke blijft zulks *in concreto* aannemelijk te maken, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) de door verzoeker neergelegde documenten voorgaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoeker zou in Afghanistan naar de madrassa gegaan zijn, waar de taliban ongeveer een maand voor verzoekers vertrek langsgesproken zouden zijn. De taliban zouden geprobeerd hebben verzoeker te overtuigen met hen samen te werken, maar verzoeker zou dit in eerste instantie niet serieus genomen hebben. Twee of drie weken na dit eerste bezoek zouden de taliban opnieuw langsgesproken zijn in de madrassa. Zij zouden deze keer specifiek op zoek geweest zijn naar jongeren van verzoekers leeftijd, maar zouden geen namen genoemd hebben. Drie of vier dagen later zou

verzoekers vader een dreigbrief van de taliban ontvangen hebben, waarin stond dat zij verzoeker zouden doden als hij niet zou ingaan op hun eis hen te vervoegen. Enkele dagen hierna zouden de taliban op een nacht verzoeker thuis komen zoeken zijn. Verzoeker zou kunnen vluchten zijn naar zijn paternale oom, die nadien zijn vertrek uit Afghanistan regelde. Verzoeker verliet Afghanistan op 2 augustus 2021. Sinds verzoekers vertrek zou zijn familie geregeld verhuizen omdat ze schrik hebben.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te worden door de taliban. Tevens stelt hij in België een toekomst te willen uitbouwen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn problemen met – en vrees voor – de taliban aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de adviseur van de commissaris-generaal worden bijgetreden waar zij motiveert dat verzoekers verklaringen door de taliban te zijn gerekruteerd in de madrassa de oppervlakkigheid niet overstijgen. Dienaangaande motiveert zij als volgt:

“Vooreerst dient hierbij te worden aangestipt dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw verklaringen door de taliban te zijn gerekruteerd in de madrassa, samen met vier andere vrienden van jouw leeftijd. Jouw verklaringen aangaande jouw rekrutering door de taliban overstijgen namelijk de oppervlakkigheid niet. Je blijft immers op de vlakte wanneer jou gevraagd wordt naar hetgeen de taliban vertelden toen ze langskwamen in de madrassa en herhaalt meermaals dat de taliban vroegen om hen te vervoegen om jihad te doen tegen de Amerikanen of de ongelovigen, je hierdoor naar de hemel zou gaan, je zonden vergeven zouden worden en ze hierbij preekten uit de Koran (CGVS, p. 9, p. 10, p. 11, p. 12). Vervolgens gevraagd wat de taliban tijdens het eerste bezoek zeiden, herhaal je bovenstaande zaken (CGVS, p. 10). Gepeild wat ze de eerste keer concreet over de jihad zeiden, antwoord je dat het duidelijk is dat ze je zullen voorbereiden op een zelfmoordaanslag indien de taliban jou wensten mee te nemen voor de jihad (CGVS, p. 11). Ook wanneer jou gevraagd werd naar hetgeen je voor de taliban zou moeten doen, verwijst je wederom naar de jihad en dat je naar de hemel zou gaan indien je aan deze jihad zou deelnemen (CGVS, p. 11). Gepolst naar het tweede bezoek van de taliban in de madrassa, herhaal je andermaal dat de taliban vroegen om de jihad te doen met hen, doch was dit gesprek serieuzer en verwezen ze hierbij naar enkele jongeren van een bepaalde leeftijd, waaronder jij (CGVS, p. 11). Gepeild naar wie ze toen concreet refereerden, antwoord je vaagweg dat de ouders moesten deelnemen aan de jihad, hiermee doelend op alle jongeren met een leeftijd tussen 14,5 en 16,5 jaar oud (CGVS, p. 11, p. 12). Frappant is hierbij echter dat de taliban geen concrete namen zouden hebben genoemd, maar dat jij en jouw vrienden zich hierbij aangeduid voelden, puur omwille van jullie leeftijd (CGVS, p. 11, p. 12). Uit dergelijke vage en oppervlakkige antwoorden spreekt dan ook weinig overtuigingskracht. Indien je werkelijk tweemaal door de taliban verzocht werd om hun rangen te versterken en zij jou trachtten te overtuigen mag verwacht worden dat je hun pogingen om jou in te lijven op uitgebreidere wijze zou kunnen toelichten in de plaats van jouw zeer rudimentaire bewoordingen.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij zijn vage en oppervlakkige kennis aangaande de bezoeken van de taliban in de madrassa tracht te verklaren door aan te voeren dat deze bezoeken twee jaar geleden plaatsvonden, waardoor hij zich niet alles herinnert. De Raad wijst erop dat deze bezoeken van de taliban in de madrassa een kernelement van zijn relaas uitmaken, daar deze bezoeken de start waren van verzoekers verdere problemen en de taliban tot tweemaal toe naar de madrassa gekomen zou zijn. Van een dermate ingrijpende gebeurtenis met verstrekende gevolgen mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker er ook enige tijd later coherente en doorleefde verklaringen over zou kunnen afleggen, *quod non*. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de taliban altijd dezelfde speech geven, zich constant herhalen en dus waarschijnlijk niet veel meer gezegd hebben, merkt de Raad op dat dit een blote bewering is, die op geen enkele wijze gestaafd wordt. Ook waar verzoeker verder nog beweert dat indien hij niet de waarheid sprak, hij gezegd zou hebben dat de taliban de namen genoemd hadden van de jongeren of beweerd zou hebben dat hij hun namen niet kende, beperkt hij zich opnieuw tot een blote bewering die zijn oppervlakkige verklaringen niet kan verklaren, noch kan verschonen.

Verder wijst de adviseur van de commissaris-generaal erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat verzoeker er bovendien niet in slaagt in *concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in deze informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dit wordt in bestreden beslissing als volgt uitgewerkt:

“Wat betreft jouw verklaringen dat de taliban jou en enkele andere jongeren in de madrassa hebben aangeduid om hen te vervoegen, zonder hierbij de concrete namen te noemen van jou en jouw vier vrienden, louter refereerden naar jullie leeftijd of de oudere jongens achteraan in de klas en jullie hierbij

niet zelf de keuze hadden om al dan niet in te gaan op de eis van de taliban (CGVS, p. 11, p. 12), dient te worden onderstreept dat deze voorstelling van de feiten niet strookt met de beschikbare informatie wat betreft rekrutering door de taliban. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt namelijk dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dat de taliban jou en jouw vier vrienden zouden willen rekruteren louter omwille van jullie leeftijd – je geeft immers geen andere reden op voor jouw rekrutering (CGVS, p. 10, p. 11, p. 12) – overtuigt dan ook geenszins in het licht van de objectieve informatie. Wat betreft de opmerking van jouw advocate dat er mogelijks een verband kan bestaan tussen de taliban en de leiders van de madrassa gelet op haar betoog dat de leiders van de madrassa toestemming dienen te geven alvorens de taliban over de jihad kunnen spreken (CGVS, p. 18), dient te worden aangestipt dat deze connecties geenszins geconcretiseerd werden. Je stelt immers niet te weten op welke manier de leiders van de madrassa verbonden zouden kunnen zijn met de taliban (CGVS, p. 18). Je verwijst weliswaar naar de broer van qari A(...) G(...) A(...) die werd gearresteerd door de overheid omwille van beschuldigingen van eventuele connecties met Daesh, doch blijkt hieruit geenszins enige banden met de taliban (CGVS, p. 18). Daarenboven kan je geen verdere informatie verschaffen over qari A(...) G(...) A(...), uitgezonderd het feit dat hij de directeur van de madrassa was (CGVS, p. 18). Evenmin weet je tot welke stam hij behoorde (CGVS, p. 19), waardoor uit niets enige connectie tussen de qari van de madrassa en de taliban blijkt. Uit jouw verklaringen blijkt dan ook niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.”

Verzoeker repliceert, onder verwijzing naar onder andere de informatie waar de adviseur van de commissaris-generaal ook naar verwijst, dat er meer en meer beroep gedaan wordt op gedwongen rekrutering. De Raad wijst er op dat indien gedwongen rekrutering door de taliban niet kan worden uitgesloten, uit de beschikbare objectieve informatie blijkt dat zelfs dan doorgaans sprake is van een tussenkomst van lokale vertegenwoordigers van de stam, clan, familie of gemeenschap (zie COI-rapport “Afghanistan. Recruitment by armed groups” van EASO van september 2016, p. 22-24). Waar niet kan worden uitgesloten dat er door de taliban gerekruteerd wordt in madrassa’s of moskeeën, toont verzoeker niet aan dat het daarbij gaat om gedwongen rekruteringen die verlopen op de wijze die hij heeft geschetst. In de bestreden beslissing wordt terecht overwogen dat de door verzoeker beschreven rekrutering onder dwang zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers niet gebruikelijk is en dat hij er niet in geslaagd is om in concreto aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in de voormelde informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban. Verzoeker kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie over het risico op gedwongen rekrutering van jonge personen en kinderen door de taliban om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verzoeker betoogt verder dat er van hem op vijftienjarige leeftijd niet verwacht kan worden dat hij de banden kent tussen de leiders van de madrassa en de taliban, doch de taliban waarschijnlijk wel een band hadden met de directeur van de madrassa en de leiders waarschijnlijk goedkeurden wat de taliban aan hen zeiden. Hij leidt dit af uit het feit dat de directeur na het eerste bezoek van de taliban nooit aan zijn leerlingen aanbevolen zou hebben thuis te blijven en zeker geen jihad te doen en het gegeven dat hij in een regio woonde onder controle van de overheid, waardoor het moeilijker zou moeten zijn geweest voor de taliban om zich naar een madrassa te begeven om jongeren te rekruteren. De Raad stelt vast dat verzoeker wederom blijft steken in loutere beweringen (*post factum*) en speculaties, die hij op geen enkele wijze staft. Bijgevolg is verzoekers summiere en ongefundeerde betoog niet afdoend om de pertinente analyse van de adviseur van de commissaris-generaal, die draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, om te buigen.

Waar de adviseur van de commissaris-generaal verder stelt dat verzoeker geen enkel begin van informatie kan verschaffen over de overige vier jongeren die door de taliban samen met verzoeker werden aangewezen, acht verzoeker het in eerste instantie normaal dat hij eerder bekommerd is om zijn eigen lot dan om het lot van zijn vrienden. Verzoeker gaat daarbij evenwel voorbij aan het evidente belang van informatie over het lot van zijn vrienden voor het inschatten van het risico op vervolging in eigen hoofde. Verder beperkt verzoeker er zich in zijn verzoekschrift toe zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen, met name dat zijn ouders zijn vrienden niet kenden aangezien ze in een ander dorp woonden en dat hij geen nieuws meer had van zijn vrienden waardoor het onmogelijk zou zijn geworden om contact met hen op te nemen. Zodoende blijft verzoeker evenwel in gebreke een aannemelijke verklaring te bieden voor zijn nalaten en dat van zijn familie zich te informeren over het lot van de vrienden die net zoals verzoeker door de taliban zouden zijn aangewezen in de madrassa. De volgende pertinente bevindingen van de adviseur van de commissaris-generaal blijven onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen:

“Je weet immers niet wat er met K(...), A(...), K(...) of N(...) A(...) is gebeurd (CGVS, p. 12, p. 13). Zo kan je niet duiden welke plannen jouw vier vrienden hadden na het tweede bezoek van de taliban aan de madrassa (CGVS, p. 13). Evenmin weet je te zeggen of jouw vrienden eveneens een dreigbrief ontvingen, noch of de taliban ook een bezoek brachten aan hun huizen (CGVS, p. 13, p. 15). Dat je hen niet meer gezien hebt nadat de taliban jullie hebben aangeduid in de madrassa (CGVS, p. 13), is geen vergoelijking voor het uitblijven van enige informatie. Er kan begrip worden opgebracht voor jouw jeugdige leeftijd, doch blijkt ook jouw familie geen verdere informatie te hebben. Dat jouw familie jouw vier vrienden niet kende of ze in een ander dorp woonden (CGVS, p. 13, p. 15), telt niet als rechtvaardiging. Verwacht kan worden dat jij of jouw familie zich zouden informeren naar het lot van jouw vier vrienden, ten einde het risico op vervolging verder te kunnen inschatten. Het is dan ook opmerkelijk dat je geen informatie kan verschaffen over het wedervaren van jouw vier vrienden. Evenmin kan je enig voorbeeld geven of andere jongeren die naar de madrassa van jouw dorp of de grote moskee van het district gingen, al dan niet werden aangesproken door de taliban om hun rangen te vervoegen (CGVS, p. 15). Jouw gebrekkige kennis over het lot van jouw vrienden, ondergraaft de waarachtigheid van jullie rekrutering. Je bent er aldus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat jongeren in de madrassa werden gerekruteerd om samen met de taliban de jihad te voeren. Hierdoor kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan jouw beweringen bij terugkeer te zullen worden gedood door de taliban omwille van deze geweigerde rekrutering.”

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de gebeurtenissen in de nasleep van de bezoeken van de taliban aan de madrassa:

“Zo verklaar je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS dat je naar jouw paternale oom J(...) K(...) vluchtte nadat de taliban aan de deur van jouw huis stond (CGVS, p. 9, p. 13, p. 14, p. 15). Dit stemt echter niet overeen met jouw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daar verklaar je immers dat jouw vader jou meteen na het lezen van de dreigbrief naar jouw oom stuurde, die jou doorstuurde naar diens vriend S(...) en dat de taliban in tussentijd jouw woning binnenvielen (vragenlijst CGVS, d.d. 29/08/2022, vraag 3.5). Bovenstaande tegenstrijdigheid voorgelegd, ontken je jouw eerdere verklaringen op de DVZ (CGVS, p. 15). Je voegt er aan toe jouw problemen op dezelfde manier met jouw voogd en jouw advocaat te hebben besproken, zoals je ze ook schetste tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 15, p. 19). Het doet dan ook verwonderen dat je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dit niet uitklaarde. Je stelde immers dat alles correct genoteerd werd wat betreft jouw interview op de DVZ (CGVS, p. 3). Jij en jouw voogd lieten na om enige opmerkingen hierover aan te brengen (CGVS, p. 3), waardoor verwacht kan worden dat er zich geen tegenstrijdigheden meer zouden voordoen. Dat alles vlug moet gaan op de DVZ, dat vergissingen mogelijk zijn en dit slechts een klein verschil betreft, zoals jouw advocate poneert (CGVS, p. 18), kan evenmin worden gevolgd. Dit is een blote bewering, die jouw advocate geenszins hard kan maken. Daarenboven kan er niet voorbijgegaan worden aan de vaststelling dat je een verschillend verloop van de feiten schetst doorheen jouw asielprocedure, hetgeen jouw asielmotieven op losse schroeven plaatst. Bovenstaande vaststellingen ondergraaft dan ook de waarachtigheid van jouw vervolgingsfeiten.”

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van aard afbreuk te doen aan deze pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker herhaalt vooreerst de opmerking van zijn advocaat dat alles bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heel vlug gaat en er vergissingen mogelijk zijn, en dat de vastgestelde tegenstrijdigheid slechts een klein verschil betreft. Uit de vragenlijst in het administratief dossier blijkt dat het betrokken verslag aan verzoeker voorgelezen werd in het Pasjtoe en vervolgens door hem voor akkoord ondertekend werd. Zodoende heeft verzoeker uitdrukkelijk bevestigd dat de in het verslag opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, vragenlijst). Aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS antwoordde verzoeker bevestigend op de vragen of hij tijdens zijn

eerste gesprek bij de DVZ alles heeft verteld, of dit gesprek goed verlopen is en of alles correct genoteerd werd (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Tevens werd verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in zijn relaas (*Ibid.*, p. 15). Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat dit een vergissing zou zijn, dat *"hij dit altijd zo aan iedereen heeft uitgelegd"* en dat *"hij geen kennis had van dit verschil op de DVZ of de inhoud van zijn interview op DVZ"*. Door verder de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen louter te minimaliseren, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente overweging dat hij een verschillend verloop van de feiten heeft geschetst doorheen zijn asielprocedure en dat dit zijn geloofwaardigheid wel degelijk ondergraaft. Waar verzoeker van oordeel is dat deze tegenstrijdigheid niet volstaat om de volledigheid van zijn verhaal in vraag te stellen, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven op grond waarvan de adviseur van de commissaris-generaal van oordeel is dat aan verzoekers problemen met – en vrees voor – de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Verder motiveert de adviseur van de commissaris-generaal aangaande de dreigbrief en het bezoek van de taliban aan verzoekers huis op goede gronden als volgt:

"Wat betreft de dreigbrief die je ontving van de taliban en het bezoek van de taliban aan jouw huis, dient te worden aangestipt dat je nauwelijks enige notie hebt van deze twee gebeurtenissen, noch dat je amper inspanning hebt geleverd om de inhoud van de dreigbrief te trachten te achterhalen, hetgeen de geloofwaardigheid van de door jou geschetste feiten verder ondermijnt. Daar waar je verklaart dat jouw vader jou in Afghanistan meedeelde wat er in de brief stond, stel je ondertussen vergeten te zijn wat er in de brief stond omdat het enige tijd geleden is (CGVS, p. 8, p. 13). Er kan begrip worden opgebracht voor jouw jeugdige leeftijd, doch blijkt je sinds jouw aankomst in België geen inspanningen te hebben geleverd om te weten wat er in de brief vermeld staat (CGVS, p. 8). Dat je niemand vertrouwt in België, is geen vergoelijking voor jouw gebrekkige kennis, daar verwacht kan worden dat je dit andermaal navraagt bij jouw familie, gelet op de vaststelling dat jullie nog contact onderhouden (CGVS, p. 5, p. 6, p. 8). Ook over het bezoek van de taliban aan jouw huis kan je amper informatie verschaffen. Je stelt immers niet te weten wat ze hebben gezegd tegen jouw vader omdat je ontsnapt was, noch kan je duiden hoeveel personen er aan het huis stonden (CGVS, p. 14). Evenmin verkreeg je toen meer informatie in de twee dagen daaropvolgend dat je nog in Afghanistan was (CGVS, p. 14). Jouw gebrekkige kennis over deze twee feiten, roept verder de nodige vragen op. Dat je in Afghanistan wel kennis had van de inhoud van deze brief omdat jouw vader jou erover vertelde en je extra informatie zal proberen verzamelen bij jouw familie over zowel de brief als het bezoek van de taliban, maar dat je nog niet de mogelijkheid hebt gehad tot nu toe, zoals jouw advocate opmerkt (CGVS, p. 18), kan evenmin worden gevolgd, daar reeds werd gewezen op jouw gebrekkige inspanningen om de inhoud andermaal te weten te komen. Het is opmerkelijk dat je amper inspanningen hebt geleverd om de inhoud van de brief te achterhalen, noch amper kennis hebt over het bezoek van de taliban aan jouw huis. Deze gebeurtenissen zijn immers rechtstreeks verbonden aan jouw asielmotieven, waardoor kan – ondanks jouw jeugdige leeftijd – worden verwacht dat je enige basiskennis bezit over bovenstaande feiten. Dat je hiertoe niet in slaagt, ondermijnt het geloof in jouw vermeende vrees."

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker louter zijn eerdere verklaringen, namelijk dat hij de exacte inhoud van de dreigbrief niet kent, hij in België niemand in vertrouwen wou nemen en de dreigbrief te laat toegekomen is om deze nog met zijn advocaat te kunnen bespreken. De Raad merkt op dat het niet aannemelijk is dat er verzoeker in Afghanistan gezegd zou zijn wat er in de brief staat, maar dat hij zich hierover tijdens het persoonlijk onderhoud helemaal niets meer kan herinneren, temeer hij bij de DVZ verklaarde dat hierin stond dat hij gedood zou worden als hij de taliban niet zou vervoegen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8; AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 5). Aangezien deze dreigbrief een kernelement van zijn relaas uitmaakt en de voornaamste reden vormt van zijn vlucht, mag er van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden hierover meer info te kunnen bieden, *quod non*. Nog daargelaten verzoekers eventuele wantrouwen *"in de mensen in België"*, kan verzoeker niet verklaren waarom hij geen verdere stappen ondernomen heeft de inhoud van de dreigbrief te achterhalen, in acht genomen dat hij deze dreigbrief op het moment van het persoonlijk onderhoud reeds twee maanden in zijn bezit had (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Zo verzoekers paternale oom deze dreigbrief kon opsturen (*Ibid.*), blijft verzoeker in gebreke te verklaren waarom hij zijn paternale oom niet om verdere informatie aangaande de dreigbrief kon vragen. Wat betreft de motieven aangaande het bezoek van de taliban aan verzoekers huis, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze te verklaren of te weerleggen. Verzoekers betoog is bijgevolg niet dienstig ter weerlegging of ontkrachting van de hoger aangehaalde, pertinente motieven van de bestreden beslissing.

De adviseur van de commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing tevens terecht op de passieve houding van verzoeker en zijn familie, waarover zij volgende toelichting geeft:

“Je verklaart het eerste bezoek van de taliban in de madrassa niet serieus te hebben genomen en het bezoek van de taliban als iets heel gewoon te hebben gezien (CGVS, p. 11). Verder lichtte jouw vader de oudere van de regio niet in nadat de taliban een tweede maal in de madrassa verschenen en jou aanduiden om met hen samen te werken (CGVS, p. 13). Hoewel jouw vader niet meer toeliet dat je nog verder naar de madrassa ging, ondernam hij geen andere voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 13). Evenmin meldde jouw vader het bestaan van de dreigbrief aan iemand, noch ondernam hij andere voorzorgsmaatregelen in de periode na de ontvangst van deze brief (CGVS, p. 13, p. 14). Dat jouw vader niemand inlichtte, omdat de zaak anders uitvergroot zou worden, kan niet worden gevolgd (CGVS, p. 13, p. 14). De passieve houding van jou en jouw familie staat dan ook in schril contrast met de vaststelling dat jouw paternale oom in staat was om jou twee dagen na het bezoek van de taliban Afghanistan te doen ontvluchten (CGVS, p. 14). Bovenstaande vaststellingen plaatsen de geloofwaardigheid van de door jou geschetste feiten verder op de helling.”

Door vooreerst louter te herhalen dat er in zijn dorp geen ouderen waren dan wel dat die niet zo gemakkelijk te vinden waren gelet op het feit dat ze zich veel verplaatsten, gaat verzoeker voorbij aan zijn verklaringen volgens dewelke er wel een oudere was die verantwoordelijk was voor de regio, maar zijn vader die persoon niet inlichtte (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Verzoekers uitleg dat zijn vader dit niet meldde aan de oudere van de regio omdat hij bang was dat de zaak uitvergroot zou worden, is niet aannemelijk gezien in het licht van de ernst van de bedreigingen die werden geuit. Verder voert verzoeker nog aan dat zijn vader wel de nodige voorzorgsmaatregelen nam, namelijk dat zijn familie verhuisd is, verzoeker thuisbleef van de madrassa en zijn vader stopte met zijn werk. De Raad merkt hierbij op dat zijn familie pas verhuisde en zijn vader pas stopte met zijn werk na het bezoek van de taliban waarbij zij op zoek waren naar verzoeker (*Ibid.*, p. 14), en zij dus, buiten het feit dat verzoeker niet meer naar de madrassa ging, geen voorzorgsmaatregelen namen, noch nadat de taliban hun bezoek brachten aan de madrassa, noch wanneer zij een dreigbrief van de taliban ontvingen.

Verder kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij, aangaande zijn gebrekkige kennis van de talibanleiders die actief waren in zijn regio, motiveert dat er geen reden was waarom hij of zijn familie zich zouden informeren, zijn ouders onmiddellijk de regio ontvluchtten na zijn vertrek, en er van een vijftienjarige niet verwacht kan worden dat hij de talibanleiders kent in een regio die onder controle is van de overheid. Het feit dat verzoeker nog relatief jong was en de regio onder controle stond van de overheid neemt niet weg dat als de taliban dergelijke bedreigingen uiten, er verwacht kan worden dat verzoeker en zijn familie zich zouden informeren over, en dus minstens de naam kennen van, de personen die deze bedreigingen uiten, *quod non*. Ook verzoekers uitleg dat hij en zijn familie geen reden hadden om zich te informeren en zijn familie meteen na zijn vertrek gevlucht is, is niet afdoend. Alvorens de taliban bij verzoeker thuis kwamen, waren zij al tweemaal langsgekomen in de madrassa en was er al een dreigbrief aan verzoeker gericht waarin hij met de dood bedreigd werd (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 5), waardoor verzoeker en zijn familie wel degelijk een reden hadden zich te informeren. Dat verzoekers familie gevlucht zou zijn na zijn vertrek uit Afghanistan, neemt niet weg dat het voor hen van belang geweest was zich in de tussentijd te informeren over de taliban.

Verder voert verzoeker aan dat er van hem verwacht wordt dat hij de locatie van zijn familieleden zou kennen, maar dat hij, in tegenstelling tot wat de adviseur van de commissaris-generaal beweert, weinig contact heeft met zijn familie. Nog daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet regelmatig contact heeft met zijn familie en weet waar ze verblijven, benadrukt de Raad andermaal dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven op grond waarvan de adviseur van de commissaris-generaal van oordeel is dat aan verzoekers problemen met – en vrees voor – de taliban geen geloof kan worden gehecht. Nu op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste problemen met – en vrees voor – de taliban omdat hij zou geweigerd hebben zich bij hen aan te sluiten, kan niet worden aangenomen dat zijn familie op heden regelmatig dient te verhuizen naar aanleiding van deze problemen.

Aangaande de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“De overige door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Jouw taskara zegt enkel iets over jouw identiteit en herkomst. In de kantlijn kan hieraan nog toegevoegd worden dat er twijfels rijzen over de authenticiteit van jouw taskara. Je legde immers incoherente verklaringen af over het bestaan van jouw taskara. Je verklaarde immers op de DVZ dat je nooit een taskara gehad hebt (verklaring DVZ, d.d. 29/08/2022, vraag 26). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS leg je echter een taskara neer, waarover je verklaarde dat je deze reeds lange tijd geleden had aangevraagd en jouw taskara vereist was om toegelaten te worden tot de madrassa (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met jouw eerdere verklaringen, stel je niet geweten te hebben of jouw taskara zich al dan niet thuis bevond (CGVS, p. 8). Hoewel hier begrip voor kan worden opgebracht, is het merkwaardig dat je het bestaan van jouw taskara niet vermeld zou hebben. Dat je aldus geen klaarheid kan scheppen over jouw taskara, doet de nodige vragen oproepen. Het attest van de madrassa bevestigt louter dat je daar lessen volgde, doch dit toont niet aan dat je in de madrassa werd aangeduid om de taliban te vervoegen. Aangaande de dreigbrief werd reeds besloten dat je amper notie hebt van de inhoud van deze brief, waardoor weinig bewijswaarde aan dit document kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Er kan dan ook weinig waarde worden gehecht aan de door jou neergelegde documenten. De medische attesten waaruit blijkt dat je in België medisch begeleid werd, laten niet toe uitspraken te doen over jouw asielmotieven.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De stukken die verzoeker op 14 januari 2024 en ter terechtzitting op 15 januari 2024 middels een aanvullende nota heeft bijgebracht hebben betrekking op de omstandigheden van zijn verblijf in België en kunnen evenmin enig licht werpen op de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2021.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat *“zijn verwestering door de Taliban waargenomen zal worden”*.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het *‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’* (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht,

en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding

gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, "Afghanistan Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de

inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p.

100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

Ondanks het feit dat verzoeker vijftien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, gelet op verzoekers geboortedatum volgens de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie (AD, stuk 7, Beslissing Dienst Voogdij van 6 januari 2022) en verzoekers verklaringen waarbij hij aangeeft Afghanistan verlaten te hebben op 2 augustus 2021 (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), en hij bijgevolg een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden achttien jaar oud is, spreekt Pasjtoe (AD, stuk 7, ‘verklaring betreffende de procedure’) en verklaarde dat hij in Afghanistan drieënhalve jaar naar de madrassa ging (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen en hier verder opgroeide tot een jongeman, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, die zijn land van herkomst intussen tweeënhalve jaar geleden zou hebben verlaten om naar Europa te komen en die iets meer dan twee jaar in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht nog op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Per aanvullende nota brengt verzoeker een ‘schoolbezoekbewijs’ van 2022 – 2023 en een verklaring van een leerkracht aan (aanvullende nota verzoeker van 14 januari 2024, stuk 1; aanvullende nota verzoeker van 15 januari 2024, stuk 1). Uit deze stukken blijkt onder meer dat verzoeker in België school loopt, hierbij

een grote inzet en motivatie toont, bereid is om zich aan te passen en de taal te leren en zich beleefd en respectvol gedraagt ten aanzien van anderen. Tevens geeft verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij via zijn Belgische vrienden vaak wordt geconfronteerd met de westerse cultuur en gewoontes, maar laat hij na dit verder te concretiseren. De Raad wijst erop dat in zoverre blijkt dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn scholing, het hebben van Belgische vrienden en het in enige mate beheersen van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Waar verzoekers gedrag blijkt geeft van een wil tot integratie in de Belgische samenleving, blijkt hieruit niet dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing en sociale contacten, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verder kan de adviseur van de commissaris-generaal worden bijgetreden waar zij aangaande verzoekers wens om kleermaker te worden in de bestreden beslissing als volgt motiveert:

"Daar waar jouw voogd verwijst naar het beroep dat je in de toekomst wenst uit te oefenen, hiermee doelend op het feit dat je een kleermaker wenst te worden (CGVS, p. 17), dient te worden opgemerkt dat je deze stelling niet aannemelijk weet te maken. Je stelt weliswaar van in Afghanistan reeds deze wens te hebben gehad, doch blij je tot op heden hiertoe geen stappen te hebben ondernomen (CGVS, p. 17). Je verklaart immers amper vrije tijd te hebben en in de zomervakantie ervaring te willen opdoen in dit vakgebied, doch heb je op het moment van het persoonlijk onderhoud nog geen concrete stappen hiertoe te hebben ondernomen of heeft jouw voogd geen concreet voorstel voor jou gevonden (CGVS, p. 17). Voorts stel je dat ook in Afghanistan de mogelijkheid bestaat om kleermaker te worden, doch niet voor vrouwen. Hierover stel je vaagweg dat het niet fijn is en dat het jouw interesse is om zowel voor mannen als vrouwen kledij te maken (CGVS, p. 17). Hieruit blijkt dan ook op geen enkele manier dat jouw wens om kleermaker te worden dermate deel uitmaakt van jouw identiteit dat het niet uitvoeren van dergelijke activiteiten gelijkgesteld kan worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze redenering wordt versterkt doordat dient te worden geconstateerd dat je dit motief vreemd genoeg niet aanhaalde wanneer werd gevraagd naar jouw vrees bij terugkeer naar Afghanistan, noch wanneer gepeild werd naar jouw toekomst in België en het feit dat je hier een vrij leven kan leiden, waarbij je louter enkele algemeenheden benoemde (CGVS, p. 15, p. 16). Het is pas als jouw voogd hiernaar verwijst dat je deze toevoegingen aanbrengt (CGVS, p. 17)."

Verzoeker betwist voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, niet en doet er derhalve geen afbreuk aan. Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verder kan de adviseur van de commissaris-generaal worden bijgetreden waar zij het volgende stelt:

"Wat betreft jouw verklaringen dat je een toekomst wenst uit te bouwen in België, stel je in België onafhankelijk te zijn en veel dingen te kunnen doen of een vrij leven te kunnen hebben (CGVS, p. 15). Je doelt hiermee op het feit dat je een relatie kan aangaan met zowel een jongen of een meisje, je naar muziek kan luisteren of kan dansen, je zelf kan beslissen of je al dan niet deelneemt aan de ramadan of het gebed en je jouw baard kan scheren of een jeans kan dragen, hetgeen onmogelijk is in Afghanistan (CGVS, p. 15, p. 16). Concreter ingegaan op bovenstaande zaken, stel je echter op dit moment geen relatie te hebben en in de toekomst een relatie te willen aangaan met een meisje (CGVS, p. 16, p. 19). Tevens geef je aan nog te zullen nadenken en te zien na verloop van tijd of je al dan niet verder wenst deel te nemen aan de vasten of het gebed of welke keuzes je concreet wenst te maken (CGVS, p. 16),

waardoor uit niets blijkt dat je niet meer zou beantwoorden aan of jou niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan heersende normen en waarden. Er dient hierover te worden opgemerkt dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en je toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. De door jou aangehaalde algemeenheden kunnen dan ook niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift in algemene zin verwijst naar diverse fundamentele rechten die hij bij een terugkeer naar Afghanistan beperkt zal zien (o.a. verplicht aangepaste kledij, verplichte baard, verplichting zijn haar te laten knippen, verbod om naar muziek te luisteren, beperking van de scholing, beperking in de omgang met andere kinderen, verplichting om zijn godsdienstplichten te vervullen, beperking van de vrijheid van meningsuiting) en opmerkt dat veel van de door de taliban opgelegde beperkingen een willekeurige inmenging vormen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer persoonlijk en op gerichte wijze zal worden onderworpen aan regels en beperkingen die dermate ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. In zoverre verzoeker meent dat *in casu* bij terugkeer het hoger belang van het kind in het geding is, wijst de Raad erop dat verzoeker inmiddels meerderjarig is geworden.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier van de taliban is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen die hij met de taliban zou hebben gekend, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie inzake stigmatisering in de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van één of sommige van de daarin vermelde criteria is, in het licht van het voorgaande, *in casu* niet relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker betoog in het verzoekschrift doen hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de

buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM en de elementen waarop het EHRM zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het

EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA

"*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP in voormelde referentieperiode 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 12 januari 2024 neergelegde aanvullende nota).

De kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat verder niet. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Wat betreft verzoekers verwijzing naar artikel 24, tweede lid van het Handvest, wijst de Raad erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De adviseur van de commissaris-generaal zou haar bevoegdheid te buiten gaan mocht zij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Verder stelt verzoeker dat zijn jonge leeftijd, zowel op het moment van het afleggen van de verklaringen als op het moment dat de gebeurtenissen plaatsvonden, een relevante factor is bij het beoordelen van het bewijsmateriaal. *In casu* zijn er door de adviseur van de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden aangenomen en werden hem steunmaatregelen verleend om hieraan op passende wijze tegemoet te komen. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, coherente en precieze verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe

hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in het algemeen de vragen begreep en erop kon antwoorden. Verzoeker gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud ook zelf aan alle vragen goed begrepen te hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Er was ook bijstand van een tolk Pasjtoe en verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven. Het gegeven dat verzoeker vijftien jaar oud was op het moment van de voorgehouden feiten duidt er evenmin op dat hij dermate jong was dat hij zich niet bewust kon zijn van de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt of dat van hem hierover geen volledige en coherente verklaringen mogen worden verwacht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker maakt op geen enkele wijze *in concreto* aannemelijk dat zijn jonge leeftijd op het moment van de voorgehouden feiten zijn herinneringen heeft vervormd of vervaagd derwijze dat dit zijn gebrekkige verklaringen zou kunnen verklaren.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adviseur van de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adviseur van de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adviseur van de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT